

formának... Csak egy kivezető út van: alkotmány-revizió... Elsősorban meg kell erősíteni a kormányhatalmat...“ És Tardieu idézi: „Adják meg a kormányelnöknek a feloszlataj jogot.“ Következtetéseivel igyekeztek megnyugtítani azokat, akik még hisznek a polgári demokráciában: „Igy nem utánoznánk sem a fasizmust, sem a nemzeti szocialistákat, sem a bolsevistákat, sem a rooseveltizmust, sem másféle idegen megoldást, csak egyszerűen revídiálnók az 1875-ös alkotmányt.“ (REVUE des VIVANTS.)

E d'Eaubonne jegyzetei szintén a válság talaján mozognak, de gyakorlati megoldást ő sem tud adni: „A forradalom a faluból fog elindulni... A földművelés modernizálódott... Fokozódott a termelés s hála a villanyak és a rádiókak, a parasztság értelmi nivója emelkedett... Am ugyanakkor, amikor azt hitte, hogy elért valami kis boldogságot és jólétet, minden összeomlott alatta... Gabonája felgyülemlik, állatállománya szaporodik... s mégis... a nyomor iszonyú arcát látja... Előbb csodálkozva állapítja meg, majd meghökken, végül dühbe jön, mert ez a helyzet... egyre rosszabbodik... A paraszt keresi a kivezető utat és ha úgy hiszi, hogy megtalálta, lehajtott fővel neki veti magát a hivatalos zavar által útjába halmozott akadálynak. S akkor nem lesz se bocsánat, se kegyelem.“ (L'HOMME RÉEL.)

Franciaországban ma minden deklasszált kispolgár „újítónak“ képzei magát, Philippe Soupault, a francia fasizmus snobizmusáról írva, ezekről az „újítókró.“ így emlékszik meg: „Ezek az újítók mind diktatóri lélek éreznek magukban... Ezeknek a program-gyártóknak az agyában testhez álló ambíciók születnek, felfuvalkodnak, s mind ez tagok toborzására ösztönzi őket. Vezérkart alakítanak, jévényeket rajzolnak, jelszavakat proponálnak, díszségeket osztogatnak. Ebben az országban ahol Napoleon emléke kultusszá vált... a talaj különösen előnyös a fasiszta tanoncok szaporodására...“ „Mivel Franciaországban jóideje senki sem „próbálta meg az államesinyt“, sokan azt mondják: miért ne mi?“ — A fasiszták táborában uralkodó ideológiai zavart ő is megállapítja, s hozzá teszi: „S mi több, a fasizmus nagy előnye, (nagyon sok példa van erre) hogy minél zavarosabb a program, annál nagyobb a siker. Az értelmelenség kerül a vitát s vónzóan hat az elégedetleneke.“ Általában „azt képzelik, hogy a problémákat sokkal egyszerűbb ordítózással megoldani, s ha így nem megy, akkor revolver-lövésekkel, ahelyett, hogy a feleletet keressék... De ez nem is fontos előttük! Csak „önmagukról“ van szó...“ És így fejezi be: „Egész mostanáig a fasisztománia szalonjáték alburöket vett fel... De vajjon megengedhetjük-e magunknak ezeket a gyerekségeket? Sohasem szabad megengedni a gyerekeknek és a véneknek a tüzzel való játékot.“ (L'ACTIVITE.)

(Paris)

Loeffler A.

1934 JUNIUS 30.

Előzmények és következmények „Miért történt mindez? A barna terror-rezsim ura az utóbbi hetekben valóságos pergőtűz központjában állt. Kintről és bentről egyformán hangzott a parancs: Normalizáld a rezsimedet, civilizáldj végre! Hitler tehát azon gondolkodott, hogy csináljam? Hogy lehet a plebejust úgy a sarokba dobni, hogy ne vegye észre. Semmi sem természetesebb, hogy Göring és Goebels agyában újra felvillant az a varázslatos emlék, mely hónapokkal ezelőtt a kezükbe játszotta a hatalmat. Tehát egy új birodalmi parotát felgyújtani! Ujra egy összeesküvésről regélni. A vad emberektől meg akarunk szabadulni, ahogy megszabadultunk a kommunistáktól. Így született meg Roehm és az SA ellen egy új „Reichstagbrand“.

de természetesen lipesei pör nélkül. Hogy pedig a dolognak ne legyen ilyen látszata, a „reakciós” körökből is szedünk egy két hullát... Mi történt azonban? A világ, mely ezer különféle variációban követelte az SA-val való leszámolást, abban a pillanatban, amikor Hitler ezt tulzó buzgalommal megcsinálta, undorral és megvetéssel fordul el tőle. Egy pár országban Hitler eljátszotta kisded játékait, de lesznek politikuskok, akik ennek az államférfiúnak a tettét ép' a Bertalan éjszaka miatti fogják dicsérni.“ (DAS NEUE TAGEBUCH.)

Köpjétek az arcukba! „Ha a francia regényírók, angol lordok és lengyel egyetemi tanárok, ha osztrák komponisták, magyar grófok és olasz lírikusok még most is a fasizmus „szellemi” tartalmáról beszélnek, feledjétek el jóneveltségeteket és köpjétek az arcukba. Dillinger derék ember és Landru egy szegény beteges férfi, aki elvette méltó büntetését, de 1934 urai a fasiszták. Aki a különbséget még június 30-a után sem érti meg, aki közönséges gennyképződést szellemtörténeti kategóriákkal próbál értékelni, aki még tovább is „pozitív elemet” szaglász korunk kitergetett szennyesében, annak köpjétek az arcába. Ma kell, hogy mindenki lássa: nemcsak a kapitalista profit uralmi ténye, de minden elemi tisztaság- és tisztességérzet megköveteli olyan társadalmi rend mellőzését, mely június 30-hoz vezethet... Akad még ember, aki még ma is kételkedik abban, hogy a birodalmi gyűlés palotája felgyújtásának a terve e minden idők legromlottabb, legzüllöttebb agyaiban fogant meg?!“ (EUROPÄISCHE HEFTE.)

Nyjá vezér nélkül „A fontos, vajjon az SA tömegek megértik-e, hogy ami most történt, az nem más, mint a hitleri német fasizmusnak nyílt és világos színvallása a nagyipar mellett, hogy a munkásság, a tömeg, most már védtelenül ki van szolgáltatva a tőkének. És mit fognak csinálni, ha ezt felfogják? Az SA proletárok talán már a legközelebbi napokban lázadni kezdenek és a szabadságolás ürügyén nem akarják majd levetni egyenruhájukat. Ez az uniformis az egyetlen, ami megmaradt abból a hitleri programból, melyben olyan rettenetesen csalódtak, másrészt nincs is mit magukra venniük: a barnaíng, a bricseszna drág, a komiszoszma soknál az egyetlen ruházat. Holnaptól kezdve a lázadás — és nem a forradalom — napirenden lesz... Hitler mozgalmának forradalmi szárnyát törvényen kívüli állapotba helyezte és illegálitásba kergette... ez a barna pretoriánus had, mely nagyszerűen ki van képezve a guerilla hadra, most ezt a képességét Hitler és Göring ellen fogja felhasználni. Ebben a pillanatban azonban még hiányzik a vezér.“ (DIE WAHRHEIT.)

Az igazi győztesek „Ki a győztes? Hitler! De ebben a mézszáros munkában Hitler állóvöldözte egész puskaporát. Most ő azok foglya, akik a csalódottak bosszúja ellen megvédik. Tehát először, másodszor és harmadszor: a Reichswehr. A nemzeti szocialista népcsalás, az 1918 óta hullámozó német forradalomnak az a legborzasztóbb intermezója, önmagától és véresen oszlott a semmibe. Ami megmaradt az a kapitalizmus álarca nélkül, mely a barna ruhát a sarokba dobta és most más pótlék, más álarca után kutat. Hitler tovább uralkodhat, amíg csak jól viseli magát. Tehát egy rövid ideig, amíg híre és dicsősége fel nem emésztdődik. Ugyanazok az erők, melyek nevében Brüning, Papen és Schleicher dolgoztak, Hitler bármelyik pillanatban megbuktathatják... A legközelebbi jövőben tehát a konzervatív fasizmus fog uralkodni. De meddig lehet így uralkodni? Amíg a proletár-ellenlábásnak nem gyűlik fel az ereje az akcióra. Június harmincadika alaposan felduzzasztja majd ezeket az erőket.“ (DIE NEUE WELT-BÜHNE.)